

Espurna en l'infinit

“Fugir de ser, / ser de nou, / ser més”, llegim en els primers versos d'aquest llibre, pel meu gust, el millor de Carles Duarte. És una obra que manté les característiques habituals de la lírica de l'autor, però que n'aprofundeix algunes altres que, fins ara, només havia esbossat o que no havia desenvolupat gaire. En aquest sentit, un poema molt representatiu és *La teva mort, la meva*, en què es refereix a la pèrdua de la mare: “La teva mort es va eixamplant dins nostre, / com un hivern”, i que acaba amb les paraules del títol: “L'alba del vespre alena solitud.” Això és: aquell moment, encara de llum, abans de la foscor definitiva. És un bell títol.

Tota la poesia de Carles Duarte és una constatació de la nostra petitesa i, alhora, un clam esperançat per la capacitat que té aquesta petitesa de fer-se present en l'univers: “Fills de Déu, pares dels déus, / no en tenim prou, de ser i morir: / ens cal el somni.” Pocs poetes com ell alcen el cap al cel i llegeixen els signes d'aquest més enllà lluminós. “Ser a l'aire, / l'espurna en l'infinit”, escriu, encara en el poema inicial, una peça programàtica (“guspira anònima de llum”, en va dir Carner en un cèlebre poema). Pels seus versos, va passant, com un reflex, la impertorbabilitat dels cicles naturals, i hi ha un respecte, i una admiració, cap a la bellesa del mar o de les oliveres “que ressegueixen i reescrueixen el paisatge”. Aquests versos són del poema *Oliveres*, que té—pel to i per les referències—alguna cosa d'espriuà. Com en altres poemes del llibre, en aquest hi ha imatges d'una fonda expressió, de fusió del misteri del nostre temps: “Com si miressis el passat i en ressor-

Poeta prolífic

Carles Duarte (Barcelona, 1959) ha publicat trenta-dos títols de poesia des que va debutar, el 1984, amb *Vida endins*. També és autor de tres novel·les.

gissis / des d'un rostre on es fonguessin / l'infant que vas ser i l'home que envellaix en tu.”

Frost va afirmar que la vida acabarà en glaç o foc. *Oceà de somnis* reprèn, inicialment, aquesta idea (navegant “cap a un destí de

glaç o foc”), però s'entreté en la meravella del temps que ens és concedit: “Ens descobrim nus entre els braços del vent, / fem de la pell un tros de terra commoguda.” Hi ha, en nosaltres, una nostàlgia d'infinit, ens diu el poeta. El cel, que “crema per totes les estrelles”, ens fa de mirall de la nostra migradesa, una vegada més. El jo mor infinitat de vegades, i aquí hi ha l'essencial de la vida: el moviment que no s'atura, el dinamisme, el canvi. La poesia de Duarte recull aquesta idea, i la desenvolupa amb imatges sempre lluminoses. El poema final, *Tensho*, compacta encara més aquesta idea de renovació constant i, en definitiva, també de renaixença. *

Carles Duarte
té una llarga trajectòria com a poeta.
ORIOL DURAN

ALBA DEL VESPRE
Carles Duarte
Editorial: 3 i 4
(València, 2013)
Pàgines: 50
Preu: 10 euros

Els Pirineus visitats

Des del 1998, i en freqüències de dos anys, són convocats els Col·loquis d'Estudis Transpirinencs, alternant ara una convocatòria a Núria i l'altra en diversos llocs dels Pirineus (Areny de Noguera, 2007; Salardú, 2011). El resultat de les aportacions és publicat en uns acurats i gruixuts annals de nom *Ibix* pel Centre d'Estudis Comarcals del Ripollès, iniciadors dels col·loquis, l'organització dels quals ara rau en l'Institut Ramon Muntaner. Cada convocatòria s'organitza sota una temàtica concreta, que en la suma conforma ja un corpus de coneixement realment remarcable. Els darrers de Salardú, sota una atractiva proposta: *Els Pirineus visitats: del segle XVIII a l'actualitat*, amb 22 aportacions de dife-

rent autoria. Tema que ha permès conjugar realitats històriques molt diverses fins a tractar de temes d'actualitat. Una constatació que sura en diversos estudis és la descoberta dels Pirineus, en diversos vessants, des de les mateixes muntanyes a partir de l'interès botànic, paisatgístic, excursionista o alpinista, fins al descobriment i la valoració del patrimoni medieval, per exemple en conjunts tan significatius com els de la Vall de Boí, que s'ignoraven en el qüestionari del 1789 recollit per Francisco de Zamora.

IBIX ANNALS 2010-2012

Editorial: Centre d'Estudis Comarcals del Ripollès, 2012
Pàgines: 467
Preu: 24 euros

Pirineus descoberts s'entén des de fora quan restaven molt lluny de les planes i les capitals. 53 hores es trigava per anar de Barcelona a la Vall de Boí a mitjan segle XIX. Viatgers francesos que també s'afanyaren a trepitjar la serralada, travessant una frontera humanament molt més desdibuixada quan les comunicacions no eren mecanitzades. La descoberta continua en el present vers el passat a través de fons fotogràfics o de les històries i el patrimoni, per arribar a propostes de present centrades en la cooperació transfronterera. *